

Arrest

nr. 150 007 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 december 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing werd op 20 januari 2015 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HASOYAN, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 mei 2011 dienden verzoekster en haar echtgenoot een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 9 augustus 2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18 oktober 2011 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) bij arrest nr. X eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 november 2011 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 8 augustus 2011 dienden verzoekster en haar echtgenoot een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 21 oktober 2011 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk, omdat er geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd.

Op 28 november 2011 dienden verzoekster en haar echtgenoot een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 4 januari 2012 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Op 13 februari 2014 verklaarde de gemachtigde die aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond en nam hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 3 september 2014 verwierp de Raad bij arrest nr. X het beroep ingesteld door verzoekster en haar echtgenoot tegen deze beslissingen.

Op 16 maart 2014 dienden verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 15 september 2014 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 7 november 2014 dienden verzoekster en haar echtgenoot een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 10 december 2014 stelde de arts-adviseur in zijn medisch advies het volgende:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 12/11/2014 en 28/11/2011 te vergelijken. Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 12/11/2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. M. P. op 23.10.2014. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 21.10.2014, 22.08.2014, 28.04.2014 en 11.07.2014 blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de aanvraag d.d. 28/11/2011 waarvoor DVZ op 13/02/2014 reeds een beslissing genomen heeft. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen.”

Op 18 december 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 november 2014 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.11.2014 bij onze diensten werd ingediend door : M., S. (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter

ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 13.02.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 28.11.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 28.11.2011 (zie bevestiging arts dd.10.12.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 13.02.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

Op 18 december 2014 nam de gemachtigde tevens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissingen stelde verzoekster beroep in bij de Raad, respectievelijk gekend onder de rolnummers X en X.

Op 29 juli 2015 verwierp de Raad bij arrest nr. X het beroep ingesteld door verzoekster en haar echtgenoot tegen de beslissing van de gemachtigde van 15 september 2014 waarbij de aanvraag van 16 maart 2014 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij licht dit middel toe als volgt:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.) Verzoekster is ernstig ziek doch de aanvraag werd niet ten gronde onderzocht. Er werd enkel gesteld dat de ziekte niet levensbedreigend zou zijn. Dit werd op geen enkel ogenblik concreet onderzocht door tegenpartij. Verzoekster werd zelf niet onderzocht door tegenpartij.

Verzoekster is nog wel degelijk ziek en dit blijkt uit de bijgebrachte medische attesten bij de aanvraag dd 12.11.2014.

De ziekte is wel degelijk levensbedreigend indien verzoekster gedwongen zal worden terug te gaan naar Servië alwaar zij geen geschikte behandeling kan krijgen.

Tegenpartij heeft zonder ook maar enig verder onderzoek te doen of zonder om bijkomende informatie te vragen simpelweg gesteld dat verzoekster niet aantoonde dat haar ziekte levensbedreigend zou zijn. Er wordt gewoon verwezen naar het feit dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten opzichte van de eerste aanvraag. De eerste aanvraag werd echter afgewezen omdat er onvoldoende recente medische

attesten zouden bijgebracht worden. Nu deze attesten werden bijgebracht bij de nieuwe aanvraag verwijst men simpelweg naar de oude aanvraag. Dit is niet correct.

Op welke gegevens baseert tegenpartij zich. Deze houding is niet correct nu tegenpartij zich op een verkeerde motieven baseert en geen grondig onderzoek heeft verricht.

De beslissing van tegenpartij is dan ook verkeerdelijk gemotiveerd nu er geen wettelijke verplichting bestaat voor verzoeker om zijn dossier te actualiseren. Immers aan alle voorwaarden voor de ontvankelijk was voldaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift zodat de beslissing wel ontvankelijk en gegrond had dienen verklaard te worden zodat er een verder onderzoek door een dokter kon plaatsvinden. Tegenpartij heeft het verzoek niet eens persoonlijk onderzocht zodat er geen beeld kan gevormd worden over de ernst van de ziekte van verzoeker. Tegenpartij had zelf de nodige inspanningen dienen te doen om te verifiëren of de toestand van verzoeker was verbeterd of verslechterd. Indien de ziekte niet adequaat behandeld wordt, is deze ziekte wel degelijk levensbedreigend. Volgens recente rechtspraak is komen vast te staan dat deze standaard motivering van tegenpartij niet voldoet aan de wettelijke bepalingen.

Volgens het RvV arrest X van 29 juni 2012 miskent deze DVZ motivering artikel 9ter van de Verblijfswet en de formele motiveringsplicht. Artikel 9ter beschermt niet alleen tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land waar de aanvrager naar zou moeten terugkeren. Voor toepassing van de medische filter moet DVZ beide elementen nagaan en motiveren. Dit is in casu niet gebeurd.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel duidelijk dat verzoeker ernstig ziek zijn en dat deze ziekte een bedreiging vormt voor hun leven, indien deze niet behandeld wordt.

Zij heeft echter nagelaten enige bijkomend onderzoek te verrichten. Zij verwijst gewoon naar de reeds genomen beslissing zonder enige motivatie te ontwikkelen over de huidige gezondheidstoestand. Hoe kan tegenpartij, zonder verzoekster te onderzoeken, vaststellen dat het om dezelfde medische problemen gaat en dat deze gezondheidsproblemen niet zouden verergerd zijn ten opzichte van de periode van de eerste beslissing.

Tegenpartij stelt enkel dat de gezondheidstoestand van verzoekster niet kritiek is er geen reëel risico is, maar heeft hier geen enkel onderzoek naar verricht. zij verwijst gewoon naar de eerste beslissing dd 13.02.2014 hetgeen niet correct en onaanvaardbaar is.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel duidelijk dat verzoekster ernstig ziek is en dat deze ziekte een bedreiging vormt voor haar leven, indien deze niet behandeld wordt.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel degelijk dat verzoekster een medische aandoening heeft die een ernstige bedreiging voor haar leven vormt indien deze niet correct behandeld wordt.

Verzoekster heeft deze medische problemen noch (sic) steeds en is noch(sic) steeds in behandeling.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoekster een medische aandoening heeft waarvoor zij een permanente behandeling nodige heeft. Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt duidelijk dat verzoekster nog in behandeling is en dat zij steeds medische verzorging nodige heeft.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoekster dan ook onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst aangezien verzoekster daar onvoldoende toegang heeft tot medische verzorging.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek gesteld heeft dat verzoekster het land dient te verlaten terwijl verzoekster nog wel degelijk medische problemen heeft en tegenpartij geen enkele inspanning heeft geleverd om dit te onderzoeken.

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodig is. Dit wordt overigens niet ontkend door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze stelt enkel dat de aandoening niet levensbedreigend is. Waarop baseert tegenpartij zich? heeft zij hier enig onderzoek naar verricht? Werd er gecontroleerd of de medische toestand van verzoekster niet achteruit is gegaan ten opzichte van de beslissing dd 13.02.2014.

Niets is minder waar, in haar land van herkomst zullen de problemen enkel toenemen en is er wel degelijk een gevaar voor het leven van verzoekster indien zij geen behandeling krijgt.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoekster dan ook onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst aangezien daar in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert, verzoekster onvoldoende toegang heeft tot medische verzorging.

Aangezien het voor verzoekster in haar thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening. Tegenpartij brengt geen enkel daadwerkelijk bewijs bij dat verzoekster in haar land van herkomst adequaat zou behalend kunnen worden. Tegenpartij verwijst enkel naar algemene veronderstellingen die in casu niet concreet werden onderzocht voor het specifieke geval van verzoekster.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoekster daadwerkelijk in staat is, gezien zijn medische problematiek, om het grondgebied te verlaten en in haar land van herkomst voldoende middelen ter beschikking heeft of zou kunnen hebben om de levensnoodzakelijke hulpverlening te bekostigen.

Tegenpartij gaat enkel van veronderstellingen uit die door geen enkel objectief element gestaafd worden. Verzoekster heeft met haar laatste geld de vlucht betaald naar België zodat zij in haar land van herkomst niet beschikt over enig inkomen. Verzoekster heeft geen familie meer waar zij terecht zou kunnen en gezien haar medische toestand is verzoekster tevens niet in de onmogelijkheid om nog te werken. Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Indien verzoekster daadwerkelijk dient terug te keren, kan zij geen beroep doen op familie en heeft zij geen toegang tot de noodzakelijke medische hulpverlening. Zij heeft hiervoor niet de financiële middelen en tegenpartij toont niet aan dat verzoekster daadwerkelijk aanspraak zou kunnen maken op gratis hulpverlening. Hier is geen enkel onderzoek naar gevoerd.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Tegenpartij hanteert een standaardformulering zonder het dossier van verzoekster in concreto te hebben onderzocht. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht. De aanvraag dient wel degelijk ontvankelijk en gegrond verklaard te worden nu er aan alle voorwaarden voldaan was en de beslissing dd 18.12.2014 onvoldoende gemotiveerd werd. Er werd dan ook onvoldoende onderzoek gedaan naar de ziekte van verzoekster en het levensbedreigend karakter hiervan. Verzoekster brengt een medisch attest bij waaruit wel degelijk blijkt dat verzoekster nog steeds ziek is.

Er kan dan ook discussie over bestaan dat verzoekster ernstig ziek is en de nodige behandeling nodig heeft. Bij gebrek aan een adequate behandeling is het leven van verzoekster wel degelijk in gevaar.

Aangezien het voor verzoekster in haar thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening. Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden

De bestreden beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoekster daadwerkelijk in staat is, gezien haar medische problematiek, om het grondgebied te verlaten. Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd. Deze manier van handelen is totaal onmenselijk en houdt geen rekening met de mens achter de aanvraag. Voor tegenpartij is verzoekster een louter nummer.

Tegenpartij heeft geen enkel inspanningen gedaan om te onderzoeken of de ziekte van verzoekster nog actueel is en of de toestand van verzoekster verbeterd of verslechterd is ten opzichte van de eerdere beslissing. Op basis van een zeer korte motivering komt men tot de vaststelling dat de aanvraag ongegrond zou zijn."

Verzoekster meent dat bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft die eraan ten grondslag liggen en acht daarom artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden.

Artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoekster aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De bestreden beslissing verwijst immers naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en stelt dat verzoeksters verblijfsaanvraag op grond van dit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard aangezien de ingeroepen elementen reeds in een vorige verblijfsaanvraag op grond van dezelfde bepaling werden ingeroepen. Verzoekster bespreekt het motief ook in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoekster meent verder dat de beslissing niet voldoende gemotiveerd is en lijkt hiermee de schending aan te voeren van artikel 3 van voormelde wet van 29 juli 1991. Verzoekster meent dat de gemachtigde een standaardmotivering heeft gebruikt zonder het dossier *in concreto* te onderzoeken. Zij stelt met name dat de gemachtigde zonder enig verder onderzoek "simpelweg" gesteld heeft dat verzoekster niet heeft aangetoond dat haar ziekte levensbedreigend zou zijn. Volgens verzoekster wordt er gewoon verwezen naar het feit dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is tegenover de eerdere medische

verblijfsaanvraag, die destijds echter werd afgewezen omdat er onvoldoende recente medische attesten zouden bijgebracht zijn. Verzoekster vraagt zich af hoe de gemachtigde zonder verzoekster persoonlijk te onderzoeken kon vaststellen dat het om dezelfde medische problemen gaat en dat deze gezondheidsproblemen niet zouden verergerd zijn ten opzichte van het moment waarop de eerste medische verblijfsaanvraag werd afgewezen. Verzoekster stelt nog steeds ernstig ziek en in behandeling te zijn, en meent dat haar ziekte wel degelijk levensbedreigend is wanneer zij gedwongen wordt terug te keren naar Servië, waar zij geen geschikte behandeling zal krijgen. Zij stelt in dat opzicht niet over voldoende middelen te beschikken om de levensnoodzakelijke hulpverlening te bekostigen, nu zij in Servië geen inkomen en geen familie meer heeft en gezien haar medische toestand onmogelijk kan werken.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 december 2014, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht, en dat in dit arrest onder het kopje "1. Nuttige feiten" wordt weergegeven. In dit medisch advies stelt de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk dat de medische aandoeningen ingeroepen in de medische verblijfsaanvraag van 7 november 2014, die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, exact dezelfde zijn als deze die werden ingeroepen in de medische verblijfsaanvraag van 28 november 2011, die heeft geleid tot de beslissing van de gemachtigde van 13 februari 2014 tot ongegrondheid van de aanvraag. Dit wordt als zodanig ook niet door verzoekster betwist. Verzoekster brengt geen argumenten aan waaruit zou blijken dat zij lijdt aan een aandoening waarover door de ambtenaar-geneesheer geen standpunt werd ingenomen in het kader van deze vorige medische verblijfsprocedure. Evenmin betoogt zij, in haar medische verblijfsaanvraag van 7 november 2014 noch in het verzoekschrift, dat de gezondheidstoestand van verzoekster dermate zou zijn verslechterd dat er sprake zou kunnen zijn van nieuwe elementen die nog niet werden ingeroepen in de vorige verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nu de elementen ingeroepen door verzoekster in haar medische verblijfsaanvraag van 7 november 2014 reeds door haar werden ingeroepen in een eerdere verblijfsaanvraag op grond van hetzelfde artikel, kwam het de gemachtigde toe om deze verblijfsaanvraag van 7 november 2014 niet ten gronde te behandelen, maar op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Waar verzoekster beweert wel degelijk nog steeds ernstig ziek te zijn, merkt de Raad op dat de gemachtigde dit in de bestreden beslissing niet heeft betwist. Dit doet echter geen afbreuk aan de

vaststelling van de gemachtigde in de thans bestreden beslissing, namelijk dat de elementen die werden ingeroepen in de verblijfsaanvraag van 7 november 2014 die tot deze beslissing hebben geleid, reeds in een vorige verblijfsaanvraag werden ingeroepen zodat de aanvraag van 7 november 2014 op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, stelt de Raad bovendien vast dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing van 13 februari 2014 niet louter heeft gesteld dat de attesten onvoldoende recent waren, maar hij deze elementen ook ten gronde heeft beoordeeld. De Raad wijst in dat opzicht op de zeer grondige bespreking van deze elementen door de ambtenaar-geneesheer in haar advies van 7 februari 2014, dat zich in het administratief dossier bevindt en waarop de beslissing van 13 februari 2014 is gesteund. Bovendien wijst de Raad erop dat in zijn arrest nr. X van 3 september 2014, het beroep ingesteld door verzoekster en haar echtgenoot tegen deze beslissing van 13 februari 2014 werd verworpen.

Hetzelfde kan worden vastgesteld met betrekking tot verzoeksters bewering dat zij in het land van herkomst niet over voldoende financiële middelen zou beschikken voor de levensnoodzakelijke zorgen. Dit element werd reeds behandeld in de medische verblijfsaanvraag van 28 november 2011, en werd met name besproken door de ambtenaar-geneesheer in haar advies van 7 februari 2014 waarop de beslissing van 13 februari 2014 is gesteund, in het kader van de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst. Daarbij werd besloten dat er geen bezwaren zijn wat deze toegankelijkheid voor verzoekster betreft.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat de Raad in zijn arrest nr. X van 3 september 2014 oordeelde, in het beroep ingesteld tegen deze beslissing van 13 februari 2014, dat verzoekster met het loutere betoog dat ze geen familie meer heeft in haar land van herkomst en zij niet in de mogelijkheid is om te werken, en bij gebrek aan een begin van bewijs daaromtrent, er niet in is geslaagd om de concrete motieven aangaande de toegankelijkheid van de zorg in Servië te weerleggen en aan te tonen dat ze arbeidsongeschikt is, geen inkomen kan verwerven en geen familie meer heeft waar ze terecht kan. Bovendien oordeelde de Raad in datzelfde arrest dat zij niet heeft aangetoond dat haar echtgenoot zich in een medische toestand bevindt waardoor hij niet in staat zou zijn enig inkomen te verwerven, terwijl hij met zijn leeftijd, met name 42 jaar, bezwaarlijk als 'te oud' om te werken kon worden beschouwd. Ten slotte merkte de Raad in datzelfde arrest nog op dat uit de door verzoekster bijgebrachte stukken bij het verzoekschrift beek dat zij weldegelijk nog familie heeft in Servië. De Raad ziet thans geen reden om over dit alles anders te oordelen dan in zijn arrest nr. 128 629 van 3 september 2014, nu verzoekster met haar identieke betoog aangaande haar gebrek aan financiële middelen niet aantoonde zelf arbeidsongeschikt te zijn en geen inkomen te kunnen verwerven uit arbeid of uit sociale bijstand, en geen familie te hebben in het land van herkomst.

Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde diende te controleren of de medische toestand van verzoekster niet achteruit is gegaan ten opzichte van de beslissing van 13 februari 2014, kan de Raad niet volgen. Nu verzoekster door middel van haar aanvraag om machtiging tot verblijf de toekenning van het voordeel van een verblijfsmachtiging heeft verzocht, kwam het integendeel aan haar toe om aan te tonen dat zij aan de voorwaarden voor deze verblijfsmachtiging voldoet. De Raad wijst in dat opzicht opnieuw op artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en stipt aan dat verzoekster, nu zij reeds eerder een medische verblijfsaanvraag had ingediend, bij haar medische verblijfsaanvraag van 7 november 2014 nieuwe elementen diende in te roepen, of aan de hand van medische attesten diende aan te tonen dat haar gezondheidstoestand dermate zou zijn verslechterd ten opzichte van de eerdere verblijfsaanvraag dat er op grond van dezelfde aandoeningen sprake kan zijn van nieuwe elementen die niet eerder werden ingeroepen. Verzoekster haalt geen elementen aan die toelaten af te wijken van het gezag van gewijsde van het voormelde arrest van 3 september 2014, namelijk dat er thans nieuwe elementen zouden voorliggen die, hadden zij voorgelegd op het moment van de beoordeling van de Raad, tot een andersluidend arrest hadden aanleiding kunnen geven. De Raad wijst erop dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer geen verplichting oplegt om betrokkene zelf te onderzoeken, maar toelaat dat hij zijn medisch advies uitbrengt louter op basis van de medische attesten die door betrokkene worden voorgelegd. Zoals reeds gesteld wordt *in casu* de vaststelling door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 10 december 2014 dat de ingeroepen aandoeningen exact dezelfde zijn als deze die in de verblijfsaanvraag van 28 november 2011 reeds werden ingeroepen, niet als dusdanig door verzoekster betwist. Evenmin maakt zij aannemelijk, en zij ontwikkelt haar betoog ook niet in die zin, dat uit de door haar voorgelegde medische attesten zou blijken dat haar gezondheidstoestand dermate zou zijn verslechterd dat er van nieuwe elementen sprake kan zijn.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster er met haar kritiek niet in slaagt de motivering in de bestreden beslissing dienstig te weerleggen, met name dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in een eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Door op grond van deze vaststelling met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren, heeft de gemachtigde de bestreden beslissing niet onjuist of onvoldoende, laat staan lichtzinnig of onmenselijk gemotiveerd.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 blijkt evenmin.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Verzoekster kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door haar land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Er werd immers geen onderzoek gedaan naar de ziekte van verzoekster, er werd enkel gesteld dat de toestand niet meer actueel zou zijn, doch dit werd gedaan zonder enig onderzoek te hebben ingesteld.

Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoekster vreest terecht voor haar leven. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekster.

Een gedwongen terugkeer of het terugsturen van verzoekster naar Servië houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekster. Dat dit middel dan ook gegrond is.”

De Raad wijst erop dat onder “middel” moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat verzoekster niet verduidelijkt op welke wijze artikel 14 van het EVRM, dat betrekking heeft op het non-discriminatiebeginsel, door de bestreden beslissing wordt geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan verzoekster toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst.

Verzoekster is van mening dat zij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 van het EVRM, waarbij ze onder meer aanvoert dat ze blootgesteld zal worden aan represailles en dat ze vreest voor haar leven.

Met deze louter algemene en summier beweringen, zonder een begin van bewijs en zonder concrete elementen aan te dragen die wijzen op een vervolging of mensonterende behandeling, maakt verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

De Raad wijst er verder op dat het CGVS het asielrelaas van verzoekster heeft onderzocht en haar op 9 augustus 2011 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, en dat de Raad deze weigeringsbeslissing heeft bevestigd in zijn arrest nr. X van 18 oktober 2011. Met betrekking tot haar ziekte heeft de gemachtigde in zijn beslissing van 13 februari 2014, waarmee verzoeksters medische verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, na grondig onderzoek vastgesteld dat niet is aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 van het EVRM, waarbij het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen in zijn arrest nr. X van 3 september 2014. De voormelde arresten hebben bovendien gezag van gewijsde. Verzoekster maakt thans met haar vaag en summier betoog geenszins concrete elementen aannemelijk waarmee het CGVS, de gemachtigde en de Raad geen rekening zouden hebben gehouden bij hun beoordelingen, en die aanleiding zouden kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stipt overigens aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in medische dossiers de lat extreem hoog legt alvorens een schending van dit artikel te aanvaarden (*cf.* EHRM 27 februari 2014, nr. 70055/10, Josef / België ; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh Ekale Mwanje / Belgique en RvS 28 november 2013, nr. 225.633). Hoewel het EHRM vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De vreemdeling kan volgens de thans geldende rechtspraak van het Hof worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergeworderd, kritiek, dan wel terminaal karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft volgens het Hof geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan. *In casu* voert verzoekster niet aan zich in een dergelijke fase te bevinden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3.3 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Het is duidelijk dat verzoekster bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn. De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst. De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenszins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits zij haar land van herkomst verlaten heeft en zij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad. Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Servië. Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Servië te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privéleven. Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Verzoekster is reeds verschillende jaren in België en heeft zich zeer goed geïntegreerd. Het dochtertje van verzoekster werd in België geboren. Verzoekster heeft inmiddels ook een aanvraag 9 bis ingediend doch deze werd afgewezen. Hiertegen is nog een beroep lopende. Dat dit middel dan ook gegrond is.”

De Raad merkt op dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft zodat deze geen schending van artikel 8 van het EVRM kan veroorzaken.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster niet is vastgehouden. Hoe dan ook zou de Raad niet bevoegd zijn zich uit te spreken over een eventuele vasthouding conform artikel 71 van de Vreemdelingenwet. Nu verzoekster de schending van artikel 5 van het EVRM ontwikkelt in het licht van het risico in Servië na eventuele verwijdering, geldt eveneens dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is, zodat deze geen schending van artikel 5 van het EVRM kan veroorzaken.

De thans bestreden maatregel houdt enkel in dat de aanvraag van verzoekster om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische redenen onontvankelijk is omdat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde wetsebepaling. Bovendien blijkt uit de voormelde feiten dat op dezelfde dag waarop de thans bestreden beslissing werd genomen, de gemachtigde eveneens de beslissing heeft genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat verzoekster dit eveneens heeft aangevochten en ook de schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM heeft opgeworpen (rolnummer X). Deze middelen zullen dus in het kader van de verwijderingsmaatregel onderzocht worden.

De aangevoerde schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM is niet dienstig in het kader van de huidige procedure.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4 In een vierde middel voert verzoekster “humanitaire gronden” aan.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Dat verzoekster alle banden heeft verbroken in haar voormalig thuisland en riskeert om er vervolgt te worden bij haar terug keer. Verzoekster heeft in België reeds een begin gemaakt van de opbouw van haar nieuw leven. Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoekster niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken. Dienvolgens vraagt de verzoekster om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot haarzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder “*middel*” te worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Verzoekster voert “*humanitaire gronden*” aan en stelt dat indien de bestreden beslissing niet wordt vernietigd dit een humanitair onrecht zou uitmaken, nu zij vervolging zou riskeren in het herkomstland en in België begonnen is aan een nieuw leven. De aangevoerde kritiek geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de gemachtigde, doch het onderzoek

van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. Verzoekster laat echter na te preciseren welk beginsel of welke regelgeving werd geschonden en op welke wijze dit beginsel of deze regelgeving door de bestreden beslissing werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit de uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als een ontvankelijk middel worden gezien (RvS 1 juni 2006, nr. 159.492).

Het vierde middel is dan ook onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES